

Українська народна казка переказана Іжачком-Розумничком

ЛИСИЧКА-СЕСТРИЧКА – ПУХНАСТА ЗЛОДІЙКА

Діти, чи пам'ятаєте ви, що лисиці це не домашні тварини? Вони дикі тварини, які полюють на птахів та дрібних тварин. Іноді вони наважуються забігати до сіл, щоб вкрасти курочку чи гусочку в людей. Послухайте історію, яку Іжачок-Розумничок почув від свого Дідуся.

Одного разу в маленькому українському селі з'явилася пухнаста злодійка – Лисичка-сестричка.

Якось вкрала собі Лисичка курочку. І щоб не бігати з нею всю ніч, задумала вона собі сховатися серед людей. Лисичка видала себе за мандрівницю і стала проситися до людей переночувати!

Постукала у двері першої хати, зайшла всередину, тримаючи мішок з куркою:

- Доброго вечора, люди добрі! — ввічливо привітала вона мешканців хати.
- Доброго вечора і тобі, Лисичко-сестричко! — відповіли вони.
- Пустіть переночувати! — продовжувала Лисиця.
- Ой Лисичко-сестричко, у нас хатка маленька, — ніде буде тобі лягти, — відповіли люди.
- Дарма, я згорнуся клубочком на лавці й вкриюся хвостиком, як ковдрою. Та на тому й буде! — сказала Лисиця.
- Добре, ночуй! — погодилися люди.
- А де ж я свій мішок з курочкою подіну? — запитала Лисиця.
- Став його біля печі, — відповіли люди.

От вона так і зробила. А вночі нишком встала і курочку з'їла.

Другого дня встала раненько, вмилася біленько і розбудила хазяїв новиною: "Ой, де ж це моя курочка? Нема курочки!"

- А під піччю, — відповіли хазяї.
- Я дивилась, там нема. Ви її вкрали!

Сіла та й плаче: "Ой бідна я! Тільки й було добра, що та курочка, та й ту забрано. Віддайте мені за курочку качечку!"

Нема що робити. Віддали качечку, щоб її заспокоїти. Лисиця поклала її в мішок і побігла геть.

Біжить та й біжить, аж вже скоро і ніч. Настав час знайти нове місце для ночівлі. Лисиця побачила хату, постукала у двері, зайшла всередину, тримаючи мішок з качечкою:

- Доброго вечора, люди добрі! — ввічливо привітала вона мешканців хати.
- Доброго вечора і тобі, Лисичко-сестричко! — відповіли вони.
- Пустіть переночувати! — продовжувала Лисиця.

А знаєте, що було далі?

Роздруківка у подарунок - Історії з Іжачком-Розумничком - www.ebooks4ukrkids.org/uk/kazky/

— Ой Лисичко-сестричко, у нас хатка маленька, — ніде буде тобі лягти, — відповіли люди.

— Дарма, я згорнуся клубочком на лавці й вкриюся хвостиком, як ковдрою. Та на тому й буде! — сказала Лисиця.

— Ну, добре, ночуй! — погодилися люди.

— А де ж я свій мішок з качечкою подіну? — запитала Лисиця.

— Став його під лаву, — відповіли люди.

От вона так і зробила. А сама вночі нишком встала і качечку з’їла.

Другого дня встала раненько, вмилася біленько і розбудила хазяїв новиною: “Ой, де ж це моя качечка? Нема качечки!”

— А під лавою, – відповіли хазяї.

— Я дивилась, там нема. Ви її вкрали!

Сіла та й плаче: “Ой бідна я! Де я не бувала, такої пригоди не знала, щоб у мене що вкрадено! Віддавайте мені за качечку гусочку!”

Нема що робити. Віддали гусочку, щоб її заспокоїти. Лисиця поклала її в мішок і побігла геть.

Біжить та й біжить, аж вже скоро і ніч. Час шукати нове місце для ночівлі. Лисиця побігла до хати, постукала у двері, зайшла всередину, тримаючи мішок з гусочкою:

— Доброго вечора, люди добрі!, — ввічливо привітала вона мешканців хати.

— Доброго здоров’ячка, Лисичко-сестричко!, — відповіли вони.

— Пустіть переночувати! — продовжувала Лисиця.

— Ой Лисичко-сестричко, у нас хатка маленька, — ніде буде тобі лягти, — відповіли люди.

— Дарма, я згорнуся клубочком на лавці й вкриюся хвостиком, як ковдрою. Та на тому й буде! — сказала Лисиця.

— Ну, добре, ночуй! — погодилися люди.

— А де ж я свій мішок з гусочкою подіну? — запитала Лисиця.

— Став його біля вікна, — відповіли люди.

От вона так і зробила. А сама вночі нишком встала і гусочку з’їла.

Другого дня встала раненько, вмилася біленько і розбудила хазяїв новиною: “Ой, де ж це моя гусочка? Нема гусочки!”

— А біля вікна. — відповіли хазяї.

— Я дивилась, там нема. Ви її вкрали!

Сіла та й плаче: “Ой бідна я! Тільки й було добра, що та гусочка, та й ту забрано. Віддай мені, хазяїне, за гусочку ягня!”

Ми не знаємо, скількох селян Лисиця так ошукала, доки не дісталася цієї хати. Для господаря цієї хати прохання Лисиці здалось несправедливим: як то за маленьку гусочку цілого ягняти віддавати! І вирішив Лисичку провчити!

От іще вона не вийшла з хати, та якось там на хвилинку відволіклась, а господар натомість ягняти посадив у мішок собаку.

Лисичка взяла той мішок та й понесла. Несе та ще й приказує: “Яка ж я розумна! Виміняла за курочку — качечку, за качечку — гусочку, за гусочку — ягнятко! А далі цілу козу виміняю!”

Та як струсоне тим мішком, і чує з мішка: “Грррр...”

А лисиця: “А чому це капосне ягня гарчить як собака! Ану, гляну на тебе, яке ти є!”

Сіла та й розв’язала мішок. Тільки розв’язала — собака звідти як вискочить! Лисичка навітки, собака — за нею та далі в ліс... от-от дожене!

Більше в тому селі Лисичку-сестричку і не бачили!

От і казочці кінець, а хто слухав молодець!

Чи сподобалася вам казочка? Чому Лисиця просилася до хати переночувати? Що робила Лисиця щоначі після того, як її впускали до хати? Що сталося з нею в кінці казки?

Допоможи лисичці знайти дорогу до хати

